

Rozhovor s Joshem Grobanem pro InDepth o albu ALL THAT ECHOES & koncertu přenášeném do kin, o muzikálu CHESS na Broadwayi(?), seriálu GLEE a mnohém dalším

Pat Cerasaro, 4. února 2013

Dnes budeme mluvit s velmi úspěšným nahrávajícím umělcem, který si za posledních deset let získal srdce milionů, a to díky nejlépe prodávaným studiovým albům, díky písním, které se umísťují na špicích hitparád, a také díky svým nepřeborným koncertním výkonům a hereckým aktivitám: s nekonečně okouzlujícím a nesmírně talentovaným Joshem Grobanem.

Zanalyzujeme všechny aspekty události dnešního večera – živého koncertu pod hlavičkou Fathom Events, který bude přenášen do vybraných kin po celé zemi: Groban a já si posvítíme na to, co můžeme od této nevídané koncertní šou čekat (včetně naživo odpovídaných otázek) a také zjistíme, na které písně (pečlivě vybrané z jeho ohromného repertoáru) se můžeme těšit.

Josh se nám také svěří, jaká inspirace stála za jeho novým albem ALL THAT ECHOES, jak vybíral, nahrával a vybrušoval nové písně určené právě na toto album a také nás nechá nahlédnout do některých svých předchozích aktivit. Kromě toho se s námi podělí o nakažlivé nadšení pro muzikál CHESS a vylíčí nám pár zážitků ze zákulisí dvou legendárních koncertních provedení této ikonické rockové opery 80. let 20. stol., na nichž se podíleli tak odlišní umělci jako Idina Menzel, Kerry Ellis, Adam Pascal, Sutton Foster, Raul Esparza a mnoho dalších. Také nám odhalí svoji touhu tento muzikál v budoucnu opět dělat, možná již brzy na Broadwayi. A budeme diskutovat o jeho účasti v GLEE a v THE OFFICE, o jeho náklonnosti k hudbě Stephena Sondheim a prostor věnujeme i jeho úvahám o muzikálu LES MISERABLES, playbacku, duetům sám se sebou a mnohému dalšímu!

PC: Vaše fanouškovská základna je obrovská, přesto se zeptám, jestli jste v souvislosti s popularitou GLEE a SMASH a s renesancí filmových muzikálů pocítili nárůst vašeho publika?

JG: Páni, musím říct, že jedna z nejlepších věcí, které jsem si za posledních pět, šest let všiml, je, že si broadwayská hudba a broadwayský typ zvuku našly cestu hluboko do popkultury. Takže podíváme-li se na publikum na mých koncertech, můj pocit je, že pokud nedokážu divadelní fanoušky přimět, aby přišli na můj koncert, tak potom dělám něco špatně. (směje se)

PC: Vezmeme-li v úvahu to, kolik máte fanoušků jen tady na BroadwayWorld, tak děláte všechno správně!

JG: Jo, miluju je všechny a jsem rád, že jich je tolik.

PC: Je ovšem dost šokující, když si uvědomíme, že navzdory tomuto současnému trendu byl poslední muzikálový hit, kterému se podařilo dostat na špičku hitparád, „Jedna noc v Bangkoku“ z muzikálu CHESS (Šachy), a to před třiceti lety.

JG: (směje se) To je šílené! Když to podáte takhle, tak to není jen překvapující, ale taky trochu depresivní. Člověk by si myslel, že by se díky SMASH nebo GLEE mělo něco z Broadwaye do hitparád dostat, ale pokud mluvíme o Top 40, tak máte pravdu.

PC: Když jste se měl objevit v GLEE, mluvili jste s Ryanem Murphym o možnosti, že byste v seriálu něco zazpíval?

JG: Ne. Víte, když jsem mluvil s Ryanem o tom, že bych se měl objevit v GLEE, tak jsme měli na paměti, že tam už teď mají všechny ty úžasné zpěváky a taky mají svůj specifický zvuk, který je opravdu unikátní, takže pro něj byla zajímavá spíše ta varianta, že bych se tam objevil jako trochu bizarní verze sebe sama a spíše v roli mentora či porotce, než že bych prostě jen zazpíval.

PC: A že to stálo za to! Vaše účast byla opravdu nezapomenutelná, ať už jste tam zpíval nebo ne.

JG: Děkuju. Jo, víte, zpívání je něco, co dělám 24 hodin denně, 7 dnů v týdnu, takže když mám příležitost se na takové šou podílet, aniž bych zpíval, a ještě k tomu být za úplného rapla, tak je to fakt legrace a taky doufám, že je zábavné se na to dívat.

PC: Alespoň trochu jste zpíval v seriálu THE OFFICE (Kancel).

JG: To je pravda, zpíval. I Kancel byla zábava.

PC: Těšilo vás pracovat s herci z GLEE?

JG: Jasně, hodně z nich znám a vím, že opravdu tvrdě pracují. Tady mluvíme o divadelní disciplíně! V podstatě pořád, když čekají na svůj záběr, zkoušejí a zpívají na chodbách. Opravdu pracují velmi, velmi tvrdě.

PC: Vaše partnerka z CHESS Idina Menzel měla v několika dílech třetí sezóny také úžasný herecký oblouk.

JG: To je pravda. Idina v tom seriálu taky účinkovala. Je tak skvělá ve všem, co dělá. Idina je prostě nejlepší.

PC: Byl byste v budoucnu pro nějakou spolupráci s Idinou, řekněme něco ve stejném duchu, jako byly koncerty CHESS a PBS SOUNDSTAGE?

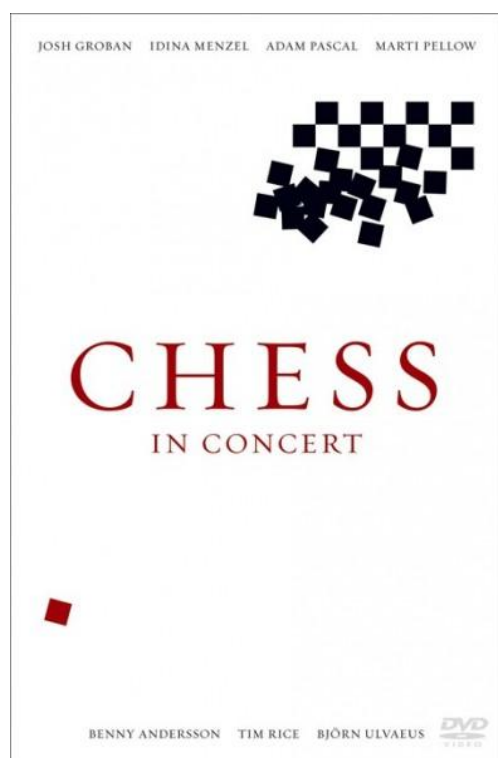
JG: To bych moc rád! Rád bych s ní znovu někdy brzy zpíval. Je to jedna z mých nejdražších kamarádek. Idina a Taye (Diggs) jsou jednoznačně legendární divadelní herci. Takže ano, protože poznat ji a pracovat s ní bylo opravdu skvělé. A víte, jedna věc je, když můžete něco dělat v koncertním formátu – jako třeba SOUNDSTAGE, kterou jsme dělali a byla to opravdu zábava, ale pracovat s ní z hereckého hlediska, zkoušet s ní, jako jsme to dělali u CHESS – to prostě byla úplně jiná zkušenost.

PC: Jak to?

JG: Prostě proto, že když něco takového děláte, tak se z vás téměř stane rodina. Zpívat s Idinou je jedna věc, ale hrát s ní a zpívat s ní, to je úplně o něčem jiném.

PC: To je vskutku velká chvála. Také Kerry Ellisová, když jsme s ní dělali rozhovor pro tento sloupek, mluvila o spolupráci s vámi na muzikálu CHESS velmi pochvalně...

JG: Ona má úžasný hlas, že? Opravdu mě dostala, když s námi v Londýně dělala CHESS. Víím, že Brian May (z Queen) je její velký přívrženec a já jsem taky její fanoušek – ona je prostě momentálně jeden z největších jevištních hlasů.

PC: Pro Queen máte zvláštní slabost, že ano?

JG: Ano, to mám. Queen miluju.

PC: Nahrál jste někdy nějakou jejich píseň?

JG: Ne, to ne, nikdy jsem žádnou jejich píseň nenahrál. Momentálně a vlastně vždycky byli Queeni spíš zdrojem pro velkou část mého karaoke repertoáru, víte? (směje se)

PC: Tolik hitů...

JG: To ano a navíc zpívat věci od Queen je fakt zábava. Ale když je tu někdo jako Freddie Mercury, někdo, kdo ty písničky nazpíval takovým nepřekonatelným způsobem, tak zpívat něco od nich prostě není lehký úkol. Alespoň pokud jde o to udělat to doopravdy, nahrát to ve studiu a tak.

PC: Laťka byla nastavena vysoko.

JG: Ano, Queen jsou opravdová výzva. Takže co můžu dělat?! Někdy v budoucnu bych od nich ale rád něco nazpíval.

PC: Vaše nové album – ALL THAT ECHOES - je nádherné. Je můj dojem správný, když poslouchám váš hlas, že přerostl trochu více do tenorového rozsahu?

JG: No, řekněme, že - bez ohledu na to, jak zvláště to může znít - když o tom moc nepřemýšlím a uvolním se, tak se můj rozsah rozšíří tak nějak přirozeně. Většina písní na tomhle albu byla natočena v reálném čase se spoustou muzikantů přímo s námi ve studiu, takže jsme moc neplánovali a spíš se nechali vést intuicí. Takže většina vokálů byla nahrána na poprvé či napodruhé, prostě jsme tu píseň zahráli a mnohdy i natočili na poprvé a pak jsme šli na další.

PC: Použití takové metody zní jako opravdová pocta vašemu talentu.

JG: A také když skládám, tak často skládám výš, než je můj přirozený rozsah, takže následně to buď zkusím transponovat dolů, aby se mi to snadněji zpívalo, nebo si prostě vyhrnu rukávy a zazpívám to, víte? (směje se)

PC: A to jste zjevně u několika písní udělal. Je tam několik neskutečně vysokých not.

JG: Jo, je to album o opravdu velkém rozsahu. Mnohé z těch písní jsou z pěveckého hlediska opravdovou výzvou a to je přesně to, co jsem od toho alba chtěl – aby na něm byly písně, které reprezentují jak starší tak novější stránku toho, kde se momentálně hudebně nacházím. A zároveň mi tyto písně z vokálního hlediska umožnily zpívat jako o život.

PC: Váš hlas se mezi dvěma koncerty CHESS, na kterých jste účinkoval, opravdu hodně vyvinul – od toho prvního pro Actor's Fund k tomu druhému v Royal Albert Hall o několik let později. Jaké jsou vaše vzpomínky na ten první?

JG: Koncert pro Actor's Fund byl pro opravdu speciální. Toho večera se mi splnil můj sen z dětství. Ten koncert se konal nedlouho po tom, co jsem odešel z muzikálového divadelního programu na Univerzitě Carnegie Mellon. A když jsem ten program opouštěl, tak jsem si říkal (povzdechne si): „Když jsem teď podepsal tuhle smlouvu, budu se ještě někdy moct na Broadway vrátit? Splní se mi někdy můj sen?“ Cítil jsem, že hodně riskuju, když opouštím jeden z nejlepších muzikálových divadelních programů v zemi.

PC: Bezpochyby.

JG: To, že jsem tak brzy v mé kariéře nastoupil do jiného vlaku, aniž bych se Broadwaye dotkl, a to, že mě pak mezi sebou tak vřele uvítali, byla pro mě nejen velká čest - zejména v tak mladém věku, ale taky jeden z těch momentů, kdy se musíte štípnout, abyste tomu uvěřili. Pokaždé, když jsem nezpíval na jevišti, tak jsem se díval ven na divadlo New Amsterdam a říkal jsem si: „Páni, být tady je vážně pocta. Právě teď poprvé opravdu zpívám na broadwayském jevišti.“ (povzdechne si) Takže od té doby pak jen vzhlížíte k té první zkušenosti. Tomu prvnímu pocitu se nic nevyrovná.

PC: To jste popsal úžasně! Velmi hezky vyličeeno!

JG: (směje se) Jo! Na tu noc nikdy nezapomenu – ani na jeden z těch koncertů muzikálu CHESSE.

PC: Jednou z mých oblíbených skladeb na ALL THAT ECHOES je „Hollow Talk“. Mohl byste říci něco o tom, že jste s Robem Cavallo při komponování použili postup „nejdřív text“?

JG: Víte, Rob se přišel podívat na jedno moje vystoupení a ty vibrace, o které jsme usilovali na tomto albu, vzešly přímo z toho pocitu, který jsme měli na jevišti při živé šou. Takže tohle je velmi živé album – nejen díky tomu, jakým způsobem bylo nahráváno, ale také tím, jakým způsobem jsme pracovali. Házeli jsme po sobě přídavnými jmény vyjadřujícími, jak bychom chtěli, aby to album znělo a jaké by ty písně měly být pocitově.

PC: Takže atmosféra byla opravdu hodně o spolupráci?

JG: Velmi. A nebáli jsme se velkoleposti, chtěli jsme, aby to album bylo filmové a aby bylo dynamické. Nepřemýšleli jsme vědomě ve stylu „Buďme experimentální“ nebo „Buďme přemoudřelí“ nebo něco takového. Ale řekli jsme si, že pokud píseň půjde určitým směrem – pokud půjde přirozeně někam, kde nám to bude připadat zajímavé nebo jako výzva, tak že ji tam budeme následovat, a to platilo jak u cover verzí tak u původních písniček. Chtěli jsme si tu výzvu užít a zkusit zachytit, kterým směrem nás ta vlna ponese. Takže každý den, když jsme skončili, jsme vyšli ven a říkali: „Člověče, nemůžu uvěřit, že nám tohle z těch reproduktorů doopravdy leze!“ Nikdy jsme na začátku dne nečekali, že to tak dopadne. Takže jsme měli pocit, že to děláme správně a prostě jsme ten pocit následovali.

PC: Kromě původních písní je na ALL THAT ECHOES několik velmi působivých cover verzí. Řeknete nám, proč jste vybrali „I Believe“ Stevieho Wondera? On je tak jedinečný a je docela těžké ho překonat.

JG: On opravdu jedinečný je, velmi jedinečný. A to je na tom to dobré i špatné zároveň. Part Stevieho Wondera ve vás vzbuzuje obavy – stejně jako skupina Queen nebo jakákoliv jiná klasika – prostě máte hrůzu z toho natočit něco tak ikonického. Dobré na tom je, že Stevieho verze je tak unikátní, ta jeho verze, to je prostě on a tím pádem tu prostě není srovnání. Kdokoliv kdykoliv zpívá píseň Stevieho Wondera, tak jeho verze prostě bude jiná než Stevieho verze. Takže nakonec je to jen o té univerzální melodii, do které se zamilujete, a o tom lyrickém vzkazu, který je v té písni obsažen a který reprezentuje, kde se já svým způsobem dnes v životě nacházím. A taky skvěle reprezentuje to, jak jsme album chtěli zakončit. Tedy že zdaleka nejsem perfektní a láska občas stojí za houby, ale až příště půjde kolem, tak ji nenechám odejít. (pauza) Takže při všech těch písních o tom, jak je člověk nahoře či dole, které na albu máme, tahle píseň se nám zdála na zakončení alba jako ideální.

PC: Dave Matthews je skladatel, se kterým jste už dřív spolupracoval, a teď zpíváte jeho skladbu „Satellite“, která je zařazena jako bonus.

JG: Ano, Dave a já jsme napsali „Lullaby“ a „Satellite“ je píseň, kterou Dave napsal pro své debutové album.

PC: Co vás přimělo zařadit ji na ALL THAT ECHOES?

JG: No, ta píseň se mi vždycky moc líbila a vlastně jsem byl zrovna na turné, když jsem ji poslouchal. Zvláště jsem si všiml toho úžasného kytarového partu, který je na jejím začátku, a na mých klávesách jsem si zkoušel pohrávat s tím zvukem harfy. A taky jsem přemýšlel, jak bychom mohli to brnkání na kytaru zahrnout do orchestrálního provedení. Vlastně to, že jsem si pohrával s touhle písní, pak následně ovlivnilo zbytek CD, protože jsem si začal klást otázky typu: „Jak to uděláme, aby nástroje rytmické sekce zapadly do orchestrálního provedení? Jak to uděláme, aby to znělo stejně naléhavě?“

PC: To není snadný úkol.

JG: To skutečně není. Takže „Satellite“ byla jedna z prvních skladeb, které jsme nahráli, a myslím, že je opravdu nádherná. Jsem rád, že jsme ji zařadili jako bonus.

PC: Uvažoval byste o další spolupráci s Davem na nějakém dalším projektu, třeba na nějakém živém dvojalbu ve stylu Tima Reynoldse?

JG: Jé, to bych moc rád, opravdu moc rád. Dava miluju. Je to úžasný hudebník a taky je to úžasný člověk – nádherný básník a mistr pera. Doufám, že jednoho dne napíše muzikál – umí úžasně vyprávět příběhy.

PC: Bezpochyby.

JG: Ale, no, víte, vždycky když se pustím do projektu nového alba, předpokládám, že finální výsledek bude album plné cover verzí. Prostě předpokládám, že to tak dopadne. Nikdy nepočítám s tím, že napíšu tolik muziky, přestože ve volném čase moc rád skládám, a když si řeknu „OK, na tuhle desku napíšu jen dva nebo tři moje vlastní songy“, pak jich mám nečekaně deset nebo jedenáct nebo jako v případě tohoto alba sedm. Když se tohle stane, je to pro mě vždycky vzrušující překvapení. Ale především: já se považuju za zpěváka a vždycky jsem miloval interpretaci velkých písní.

PC: Řekl byste, že je tohle album více vašim osobním vyjádřením než čímkoliv jiným?

JG: Ano, je. Dokonce i ty cover verze byly podle toho vybírané.

PC: Jimmy Webb je další mistrovský autor písní a vy na tomto albu zpíváte jeho píseň „The Moon Is A Harch Mistress“, což je další zlatý hřeb alba. Předpokládám, že jste Webbovým fanouškem?

JG: Ano, to jsem. Jimmy Webb je jeden z nejúžasnějších skladatelů. Mám ho moc rád. Je jeden z největších.

PC: Kdy jste poprvé tuto píseň slyšel?

JG: No, páni! Poslouchám tu píseň už dlouho, v podstatě už od doby, kdy jsem ji poprvé slyšel jako teenager z rádia. Od té doby jsem slyšel verzi Joe Cockera a také verzi Arta Garfunkela, o které si myslím, že je prostě krásná. Myslím, že mám sklon mít rád písně, které jsou melancholické. (směje se)

PC: Je to váš styl.

JG: Ano, to je.

PC: Proč tomu tak je?

JG: Miluju písně, ve kterých je volba a výzva – to mi vždycky připadalo mnohem opravdovější, víte?

PC: To usilování o něco.

JG: Jo. Když Jimmy Webb tu píseň zpívá sám, víte, on nemá nejperfektnější hlas, ale v tom způsobu, jakým to zpívá, je takový patos, stejně jako v tom, jak píše, a navíc dokáže stejnou měrou cítit to nadějně i to smutné. Něco na těch písních prostě je – hledání něčeho, usilování o něco – ve všech jeho milostných písních a to na tom mám opravdu rád.

PC: Jak došlo k tomu, že jste se rozhodl přidat tuhle píseň na album?

JG: No, moje manažerka Gail tuhle píseň přinesla v době, kdy už jsme byli v procesu nahrávání. My jsme se do ní zaposlouchali a najednou jsme všichni cítili, že je to to pravé. A já jsem si prostě říkal, že je to fakt nádhera a že se nemůžu dočkat, až ji nahrajeme. A i kdybychom ji nenahráli, věděl jsem, že ji chci zakomponovat do živých vystoupení.

PC: Zpíval jste někdy něco z materiálu Burta Bacharacha/Hala Davida? Tolik jejich písní mi připadá, že by vám moc dobře seděly.

JG: Je to trochu trapné, ale zatím ne. Jak víte, ten repertoár je tak bohatý! A některé z těch písní jsou mé vůbec nejoblíbenější písně všech dob! Ale vlastně když o tom teď mluvíme, jo, máte určitě pravdu, měl bych udělat album těchto klasických písní; jednak něco z jejich dílny a pak od nějakých dalších autorů, protože patří také mezi mé oblíbené.

PC: Proč jste to zatím neudělal?

JG: No, většinou je mezi alby rok nebo dva a je opravdu zajímavé podívat se na ta alba z hlediska kontinuity a z hlediska toho, jaký repertoár na jednotlivá alba vybíráme. Víte, jsou písně, které jsem napsal na tohle album a o kterých víme, že jsou nádherné, ale měli jsme pocit, že pro tohle album nebyly ty pravé – ale můžou být ty pravé pro další album. Stejně je to s některými klasickými písněmi, které jsme nahráli a náš pocit byl „Páni, nebylo skvělé tohle vydat?“ Ale když na to pak přišlo, prostě nebyly ty pravé na to konkrétní album, takže jsme je tam nezařadili. Ale právě ta kontinuita má hodně co dělat s těmito rozhodnutími, takže někdy v budoucnu, snad brzy, možná udělám album, které bude věnováno jen těmhle klasickým skladbám. Uvidíme.

PC: Pohrával jste si někdy s myšlenkou udělat duet sám se sebou ala Barbra Streisand v její legendární směsi melodií napsaných Bacharachem?

JG: (hodně se směje)

PC: Pokud by to někdo dnes zvládl, tak jedině vy!

JG: No, ještě nikdy jsem nedělal celý duet jako něco ve smyslu „V hlavní roli Josh Groban“ na plakátu s hvězdičkou u mého jména. (směje se) Ale vážně, je legrační, že to říkáte, protože si sám občas nazpívávám podpůrné vokály. Je to takové menší tajemství, že pokud si nazpíváte své vlastní podpůrné vokály, můžete dosáhnout opravdu unikátního zvuku. Takže jsem to u některých skladeb udělal i na tomto albu. A v minulosti třeba u „February Song“ na albu AWAKE.

PC: A také na tomto albu u cover verze z muzikálu ONCE „Falling Slowly“, že?

JG: Ano, udělal jsem to také u „Falling Slowly“. Rozhodli jsme se, že tuhle píseň neuděláme jako duet prostě proto, že originál je tak známý. A taky si myslím, že pokud tuto píseň uděláte jako sólo, je její poselství velmi speciální. Může z toho být opravdová romance – opravdový citový výlev jedné nezadané osoby druhé nezadané osobě.

PC: To je opravdu zajímavý způsob, jak to nově pojmout.

JG: Některé harmonie, které jsem tam postrádal, jsem prostě nazpíval sám. Takže v určitém smyslu slova je to takový duet se mnou samým. (směje se)

PC: Vy jste velký fanoušek jevištní verze muzikálu ONCE (Jednou), že?

JG: Jé, to tedy jsem! Dokonce jsem je představoval na loňských Tonyho cenách a fakt ten muzikál a jeho obsazení obdivuju – Steve Kazee je úžasný a opravdu si tu cenu zaslouží. Líbí se mi i ten malý vtip, který o mě během představení říkají.

PC: Věděl jste, že ten vtip zařadili? Chtěli po vás, abyste ho dopředu schválil?

JG: Vlastně jsem o tom neměl nejmenší tušení! (směje se) Ale myslím, že je to vtipné. Nemyslím, že se někoho ptali – konec konců žijeme ve svobodné zemi, takže můžete říct cokoliv o komkoliv. Ale tu šou prostě miluju!

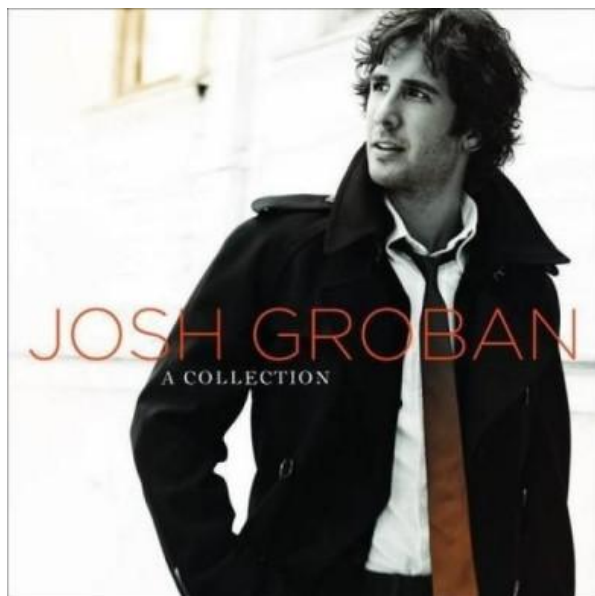
PC: Uvažoval byste někdy v budoucnu o roli, kterou hraje Kazee?

JG: Ano, myslím, že ano. Mám takový list vysněných rolí, které bych rád jednoho dne hrál, pokud bych nedělal něco úplně nového, ale zrovna na tuhle roli už budu moc starý, až se tenhle muzikál jednou znovu objeví na jevišti. Ale nikdy neříkej nikdy!

PC: K tomuto tématu: uvažoval jste někdy, že byste v budoucnu vzal titulní roli v muzikálu THE PHANTOM OF THE OPERA (Fantom opery) – nebo v jeho pokračování LOVE NEVER DIES (Láska nikdy neumírá)?

JG: Víte, vždycky když jsem měl příležitost zpívat některé písně z tohoto muzikálu, byla to nádhera. FANTOM OPERY byl jeden z prvních muzikálů, které jsem viděl jako dítě, takže v mém srdci bude mít vždycky speciální místo. Je prostě brilantní. Takže abych odpověděl na vaši otázku: jistě! Víte, od chvíle, kdy jsem se v 17 letech ze studenta

muzikálového herectví stal v podstatě profesionálním nahrávajícím umělcem, všechny myšlenky na to všechno, co bych chtěl na Broadwayi dělat, a na všechna představení, do kterých jsem se chtěl pustit... když vezmu do úvahy, co všechno bych teď možná mohl dělat, tak je toho na mě trochu moc, všechno si to v mozku uspořádat, protože je tolik věcí, které bych tak rád dělal. Nicméně, už velmi brzy dojde k tomu, že si vezmu pauzu z turné kvůli CD a opravdu se začnu zaměřovat – alespoň na rok - na newyorské divadlo.

PC: To je ale odhalení! A fantastická zpráva!

JG: Momentálně si ale nejsem jistý, která šou to bude – možná CHESS, možná něco jiného. Někde hluboko vím, že chci, aby to byla šou, kterou bych mohl lidem představit – a muzikál jako FANTOM je prostě tak slavný a často hraný... Víte, obvykle jsou

potřeba dvě věci, aby mě začala hlavní role lákat; první je, že hudba je brilantní, což v tomto případě je. Druhá je, že mi to dává příležitost ukázat publiku něco nového – něco, co ani nevěděli, že to chtějí, nebo něco, co nečekali. To je to, co si pamatuju z představení, která jsem miloval, když jsem byl dítě – lidi, kteří usedali do křesel v divadle, aniž věděli, co mají čekat, a pak se ocitli v sedmém nebi. To je moje představa ideálního zážitku, který bych chtěl publiku dát.

PC: Muzikál CHESS zrovna vyprodal svoje blížící představení Off-West End*. Vypadá to, že je připravený na velký broadwayský revival, nemyslíte?

JG: Je to brilantní, prostě skvělé. Nedávno jsem byl v New Yorku na obědě s Timem Ricem a Tim opravdu umírá touhou po tom najít způsob, jak ten muzikál dostat zpátky na Broadway. Řekl jsem mu, že bych s ním moc rád zapracoval na tom, aby se to brzy podařilo. Ale jak víte, a psali o tom nedávno také v tom článku v New York Times, je mnoho představení, která se na Broadway snaží dostat, takže se může stát milion věcí, které tomu můžou stát v cestě.

PC: Ale pokud k tomu dojde, jejich ruský šachový šampion je připraven!

JG: Jo, to by bylo skvělé. To opravdu bylo. Jak jsem řekl Timovi, mám o to velký zájem a byl by to perfektní příklad představení, které lidé umírají touhou vidět, ale nevědí o tom; chtějí mít na Broadwayi právě teď hudbu takového kalibru a hudbu tak inteligentní. V těch několika případech, kdy to zkusili, na to možná nebyl ten správný čas, ale teď by mohl být. Kdo ví?

PC: Nebo možná přenos vašeho živého koncertu do kin navazující na PHANTOM 25, LOVE NEVER DIES, COMPANY. To by byla skvělá vyhlídka!

JG: Přesně! Přesně. Živý přenos do kin je skvělý způsob, jak vidět šou a živé koncerty, viděl jsem pár přenosů z Metropolitní opery, které Fathom Events udělali, a byl to opravdu skvělý zážitek. Je to vážně super, že fanoušci mají příležitost vidět představení v takové kvalitě z hlediska zvuku i z hlediska vizuálního – HD, prostorový zvuk 5.1 a velké plátno. Je to něco, co jsem sám nikdy nedělal – živý koncert, kdy vím, že ostatní lidé se budou dívat v kinech; bude to zajímavá zkušenost. Za posledních deset let jsem dělal hodně věcí, ale tohle jsem ještě nedělal.

PC: Budete zpívat „February Song“, když už je ten únor?

JG: (směje se) Ano, budu. Budu. Samozřejmě. Tuhle píseň jsem vždycky hrozně rád zpíval naživo.

* Divadla v Londýně mimo hlavní proud, představují nové autory a produkují alternativní představení. Než se představení dostane do West Endu (nebo někdy na Broadway v New Yorku), svůj velký průlom si prodělá Off-West End.

PC: Kolem zpěvu Beyonce na playback a „vyladování“ hlasů na jevištích je v současnosti spousta kontroverze. Týká se také toho, jak neperfektně zní zpěv z plátna ve filmu LES MISERABLES (Bídničci). Jak se na to díváte vy s vaším perfektně intonujícím hlasem?

JG: Tedy, snažím se nebýt moc kritický nebo cynický, jelikož je tolik pěveckých stylů a každému se líbí něco jiného. Co se filmu BÍDNÍCI týká, můj osobní pocit z toho filmu vychází z toho, co bych si přál, aby se v tom filmu bývalo stalo nebo bývalo nestalo. Jsou tam momenty, které jsou opravdu dojmavé a krásně zazpívané, ale také momenty, kdy trochu toho playbacku použít mohli. Co se týká Beyonce, bez komentáře – vůbec netuším, co se tam doopravdy stalo. Ale myslím, že je dobré, co se právě teď děje, tedy že lidé o zpívání přemýšlí. Diskuse o hlasech a zpívání, o opravdovém zpívání přichází po dekádě, kdy všechno, co se linulo z rádia nebo z televize, znělo jako by to bylo automaticky vyladěné a stlačené do jedné píď svého původního rozsahu. Na chvíli to vypadalo, jako by si všichni mysleli, že tohle je jediná cesta, jediný způsob, pokud vůbec chcete nějaké popularity dosáhnout. A nyní - když tu máme pořady jako THE VOICE (Hlas) nebo GLEE - a lidé jsou našťvaní kvůli té věci s Beyonce, tak je dobré, že přemýšlí o tom, co je dobré a co zní správně.

PC: Velmi názorný argument.

JG: Mladí lidé už se nebojí zpívat plným hlasem, zpívat naplno, naopak se na to dívají jako na něco, co je super, co má hodnotu. Takže si skutečně myslím, že to je na tom to nejlepší.

PC: S tím má co dělat i váš vliv na současnou generaci. Jste součástí toho, jak je dnes vnímán zvuk moderní hudby.

JG: Díky, že to říkáte, Pate.

PC: Musím se zeptat: bude po nejlépe prodávaném vánočním albu nového století někdy v blízké budoucnosti následovat nové vánoční album?

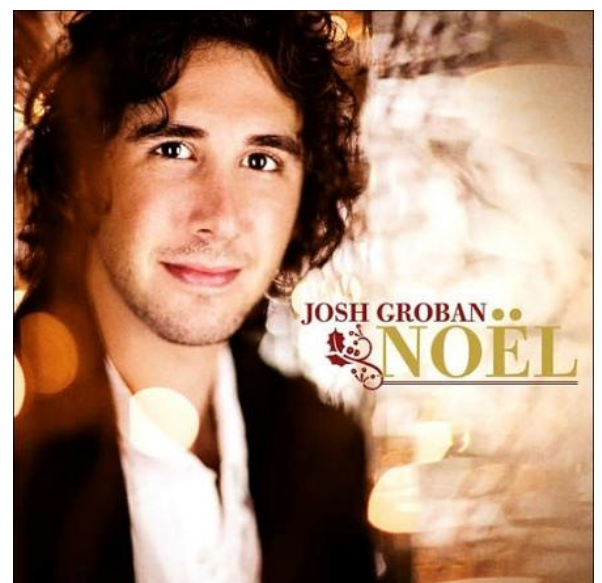
JG: (směje se) Tady mluvíme o něčem, co vzbuzuje obavy! Když nahrajete vánoční album, kterého se prodalo tolik kusů, kolik se prodalo, což bylo pro mě velké překvapení, myslel jsem si totiž, že to bude jen takový malý, milý vedlejší projekt, kdy si zazpívám písně, se kterými jsem vyrůstal, a on se z toho stal takový gigantický moloch. Takže rychlá a snadná odpověď je: ano! Jednou bych chtěl znovu vkročit do té řeky a podívat se, co by se dalo s vánočním tématem ještě udělat, ale musí na to být ten správný čas.

PC: Ale bude velmi těžké trumfnout album NOEL.

JG: Víte, cílem u té desky bylo vytvořit tzv. starý dobrý kus – takový ten typ vánočního alba, se kterým jsem vyrůstal a které jsme každý rok vzali z poličky a poslouchali ho. Takže já osobně vždycky budu chtít poslouchat moje nostalgická vánoční alba, se kterými jsem vyrůstal.

PC: Například?

JG: No, Gladys Knight & The Pips. Nat King Cole. Také některé velké sbory. Prostě ta klasická alba a doufám, že moje vánoční album je pro některé lidi takovým novým klasickým vánočním albem. Možná jednoho dne...

PC: Já bych si tipnul, že vaším oblíbeným bude první vánoční album Barbry Streisand, protože je tak melancholické a smutné!

JG: (velký smích) Jo, vlastně i to je jedno z mých oblíbených.

PC: Barbra nahrála fantastickou původní vánoční píseň, kterou Stephen Sondheim napsal pro její druhé vánoční album, přepracovanou verzi „I Remember“. Vašemu hlasu by padla jako ulitá. Znáte ji?

JG: Ano, slyšel jsem ji. A souhlasím – je to nádherná, melancholická píseň, báječná. Moc rád bych ji nazpíval. Máte pravdu – a máte opravdu skvělé nápady!

PC: A co třeba SWEENEY TODD? Vrcholná barytonová role. Váš hlas by se na ni tak hodil.

JG: Páni, jeden nápad lepší než druhý, Pate! Rozhodně! Víte, když jsem vyrůstal, zbožňoval jsem Stephena Sondheima, takže vážně, pokud bych měl říct jeden nejlepší moment v broadwayském stylu, který jsem za posledních deset let měl, tak seznámení s ním byl jeden z nich, a to, že jsem mu mohl zazpívat v Hollywood Bowlu*, když měl narozeniny, bylo prostě ... (povzdech).

PC: Neskutečné...

JG: Jo. Kdybych si mohl vybrat jeden moment kromě CHESS, na který nikdy nezapomenu, byl by to ten, když jsem pro něj s Barbarou Cook v Metropolitaní opeře zpíval „Move On“. Byl to jeden z nejlepších zážitků mé kariéry. Byl to prostě skvělý večer.

PC: Sondheim je takový velkorysý génius, že?

JG: To opravdu je. Je tak milý, tak laskavý. Pamatuju si, jak ten večer jsem byl samé „Pane Sondheime! Pane Sondheime! Pane Sondheime!“ a on jen řekl (monotónně) „Říkej mi Steve“ a objal mě. (směje se)

PC: Skvělá vzpomínka. To bylo naprosto fantastické, Joshi. Moc vám za dnešek děkuji.

JG: Já nemůžu dost poděkovat vám, Pate. Miluju váš sloupek a miluju, o čem píšete - zejména teď, když jsem se zrovna přestěhoval do New Yorku a můžu to všechno vidět na vlastní oči. A hrozně rád o tom čtu. Moc si toho cením. Nashle.

(zdroj: <http://www.broadwayworld.com/article/InDepth-InterView-Josh-Groban-Discusses-ALL-THAT-ECHOES-Album-Live-Concert-Event-Plus-CHESS-on-Broadway-GLLEE-More-20130204>)

* Hollywood Bowl – amfiteátr v Los Angeles

InDepth InterView: Josh Groban Discusses ALL THAT ECHOES Album & Live Concert Event, Plus CHESS on Broadway?, GLEE & More

Pat Cerasaro, 4 February 2013

Today we are talking to a tremendously successful recording artist and performer who has won the hearts of millions with his best-selling studio albums and chart-topping songs, as well as with his copious concert appearances and theatrical endeavors over the last decade - the endlessly charming and immensely gifted Josh Groban. Analyzing all aspects of this evening's Fathom live concert event - available to view in select cities

nationwide tonight - Groban and I shine a light on what we can expect from the unprecedented concert showcase (including a live Q&A) as well as what songs culled from his vast oeuvre we can anticipate enjoying. Also, Groban opens up about the inspiration, song selection process, recording, refining and release of his new album, ALL THAT ECHOES, and shares stories and insights into some of his previous efforts, as well. Plus, Groban shares his infectious enthusiasm for CHESS and recounts backstage stories of his participation in two legendary presentations of the iconic 1980s rock opera - collectively including castmates as diverse as Idina Menzel, Kerry Ellis, Adam Pascal, Sutton Foster, Raul Esparza and many more - and reveals his desire to pursue doing the show again in the future, perhaps even on Broadway sometime soon. Additionally, Groban and I discuss his appearances on GLEE and THE OFFICE, his affection for the music of Stephen Sondheim, his thoughts on LES MISERABLES and lip-synching, self-duets and much, much more in this career-spanning chat!

PC: Given your massive fan base, have you seen your audience grow with the popularity of GLEE and SMASH and the movie musical renaissance?

JG: Oh, man - let me tell you, one of the coolest things that I have noticed throughout the course of the last five or six years has been that Broadway music and that kind of sound has made its way so deep into popular culture - so, when I look out at the audience at my shows, I just feel like, "If I can't get the theatre fans to come out to my shows, then I am doing something wrong." [Laughs.]

PC: You've definitely done something right, then, given your huge fanbase on BroadwayWorld alone!

JG: Yeah, I love them all and I love seeing that.

PC: Despite current vogue, it's kind of shocking to think that the last musical theatre song to top the charts was "One Night In Bangkok" from CHESS, thirty years ago.

JG: [Big Laugh.] That's insane! When you put it that way, it's not only surprising, but kind of depressing. I would have thought SMASH or GLEE would have had something from Broadway get in there - but, I guess we're talking Top 40, so you're right.

PC: When you appeared on GLEE, did you discuss with Ryan Murphy the possibility of singing anything?

JG: No. You see, when I talked to Ryan about doing the show, it was like: they've got all these amazing singers already on the show and they have a sound established that is really unique, and, so, I think the thing that was funny to him about me coming on the show would be to have me play a bit of a bizarre version of myself and kind of be more of a mentor-judge type thing than someone there to just sing or something.

PC: And how! It was a very memorable appearance, song or not.

JG: Thank you. Yeah, you know, the singing thing is something that I do 24/7, so to be able to come onto a show like that and not sing and kind of be a complete weirdo was a lot of fun and I think kind of funny to watch.

PC: You at least got to sing a little bit when you appeared on THE OFFICE.

JG: That's true - I did. That show was a lot of fun to do, too.

PC: Did you enjoy working with the GLEE Cast, in particular?

JG: Oh, yeah - I know a lot of the people in that cast actually and I know that they work really, really hard on that show; we're talking like a theatre discipline! Like, they are rehearsing constantly and they are singing in the hallways, waiting to shoot, and stuff like that. They really are working so, so, so hard on that show.

PC: Your CHESS co-star Idina Menzel also had a wonderful character arc for many episodes in Season Three.

JG: That's right! Idina was on the show, too. She is so great in everything she does. Idina is just the best.

PC: Would you be open to performing with her again in the future, such as you did in CHESS and the PBS SOUNDSTAGE show?

JG: I would love to! I would love to sing with her again, so soon. She is one of my dearest friends and she and Taye [Diggs] are obviously just legendary stage actors. So, yeah, it has been a joy to get to know her and work with her. And, you know, it's one thing when you can do something in a concert format - like that SOUNDSTAGE thing we did; and, obviously, that was a lot of fun - but, to be able to work with her from a theatrical, rehearsal standpoint - like on CHESS - was just a totally different experience.

PC: How so?

JG: It's just that you become like family when you are doing something like that. Singing with Idina is one thing, but acting and singing with her is a whole other ballgame.

PC: High praise, indeed. Kerry Ellis also spoke so favorably of working with you on CHESS when she did this column.

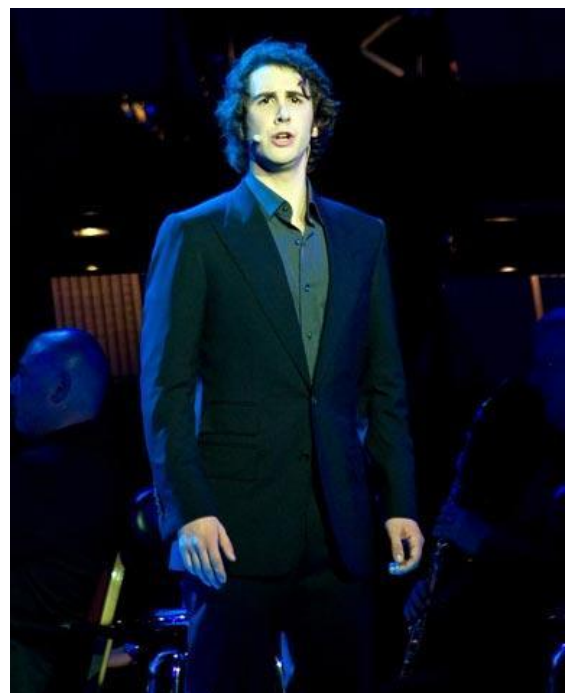
JG: Oh, she's just got an amazing voice, right?! She really blew me away when she did CHESS with us in London. I know [Queen's] Brian May is a big proponent of hers and I am a fan, too - she's just got one of the greatest voices onstage right now.

PC: You have a particular affection for Queen, correct?

JG: Yes, I definitely do. I love Queen.

PC: Have you ever recorded any Queen songs?

JG: No, I don't think I have ever recorded any Queen songs. At the moment and pretty much always, Queen has been the band for

most of my go-to karaoke songs, you know? [Laughs.]

PC: So many hits.

JG: There are - and they are so fun to sing! But, when you've got someone like Freddie Mercury singing them - someone who just nailed those songs to the wall with these quintessential original versions - it becomes daunting to sing a Queen song. At least doing it for real - recording it and everything.

PC: A high bar has been set.

JG: Yeah, they are a real challenge. So, what can you do?! I would love to do it at some point, though, in the future - definitely.

PC: Your new album, ALL THAT ECHOES, is gorgeous. Am I correct in hearing your voice growing into a tenor range at this point?

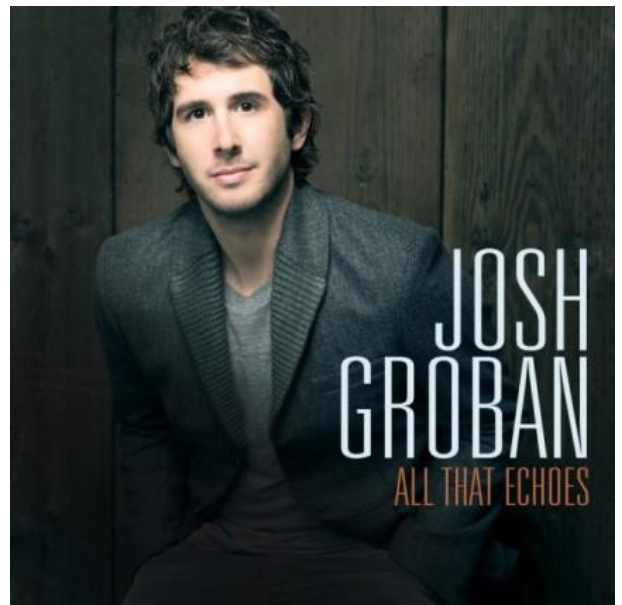
JG: Oh, well, I think that, as funny as it may sound, when I don't think about it as much and I relax, my range just kind of expands naturally. For this album, these songs were mostly recorded in real time with a lot of the musicians right in the room with us, so we were all just kind of flying by the seat of our pants in there. So, all the vocals were just one or two takes for the most part - we just did them through and sometimes even recorded our first time through it and then we moved on to the next one.

PC: That method is a true testament to your talent, then.

JG: Also, oftentimes when I write, I write higher than where my range sits, so what I do is I either try to transpose it down to something that is warmer in my voice, or, sometimes, I'll just tighten up my shoelaces and sing it, you know? [Laughs.]

PC: As you clearly did on a few of these songs. There are some stunning high notes.

JG: Yeah - it is a very range-y album. A lot of these songs are a real challenge to sing and that's what I wanted for this album - songs that kind of express both the older and newer side of where I am at right now musically. But, also, from a vocal standpoint, these songs allowed me to really sing my ass off.

PC: Your voice developed quite considerably between the two CHESS concerts you starred in, as well - the Actor's Fund and then the Royal Albert Hall a few years later. What are your memories of the first one?

JG: The Actor's Fund CHESS concert was a really special evening for me. It was like every childhood dream of mine coming to fruition on that night. I mean, it wasn't that long before that concert that I had taken a leave of absence from the Carnegie Mellon musical theatre program. So, I was thinking to myself at the time, [Sighs.] "Oh, man. Now that I've just signed this contract, will I ever be able to see Broadway again? Will I ever be able to live that dream?" I felt like I was taking a huge risk by walking away from one of the greatest musical theatre programs in the country.

PC: Without a doubt.

JG: Without that reaching out from the Broadway community like that so early in my career - and to have them be that warm and that welcoming to me - was not only just such a great honor for me, especially at such a young age, but also one of those pinch-me moments where every time I was not singing onstage I was just looking out at the New Amsterdam theatre and thinking to myself, "Wow. I am so honored to be here. Right now, I'm actually singing for the first time on a Broadway stage." [Pause. Sighs.] So, you're just chasing the dragon after that. There is no matching that first feeling.

PC: What a way to put it! Very depictive.

JG: [Laughs.] Yeah! I'll never forget that night - either of the CHESSE concerts.

PC: "Hollow Talk" is one of my favorite tracks on ALL THAT ECHOES and I was curious if you could tell me about the lyric-first composing process you and Rob Cavallo utilized?

JG: You know, Rob came out and saw my show, and, really, the vibe that we went for on this album came directly from the feeling that we got live onstage. So, this is a very live album - not only in the way we recorded, but also in the blueprinting process where we would kind of throw adjectives at each other about what we wanted the album to sound like and what the songs should feel like.

PC: So, it was very collaborative, then?

JG: Very. We wanted it to not be afraid to be grand - we wanted it to be cinematic; we wanted it to be dynamic. We weren't consciously thinking, like, "Let's be experimental," or "Let's be overly clever," or whatever. But, we did say to each other that if, you know, a song was going somewhere - if it was naturally going to a place that we thought might be interesting or challenging a little bit - then let's go there with it, with both the covers and original songs. It was like, "Let's enjoy the challenge. Let's try to find a way to see where that wave goes." So, every day when we were done we just walked out of there saying, "Man, I can't believe what's coming out of the speakers!" We never would have expected it in the beginning of the day to come out like it did. So, it all felt very right and we just went with it.

PC: In addition to the original songs, ALL THAT ECHOES contains some very impressive covers. Tell me about your choice to include Stevie Wonder's "I Believe" - he's so unique and quite hard to top.

JG: He's so unique - so unique. Yeah, the good and bad thing about something like that; the daunting part is the Stevie Wonder part - much like Queen or anything classic like that - and you are just terrified to go ahead and record something that is so iconic; the good part is that his version is so unique and his version is so essentially him, that there then is no comparison, really. Anytime anybody sings a Stevie Wonder song, it is going to be different [than his]. So, it's just a universal melody that we just fell in love with and it's a lyrical message that represented to me kind of where I am in my life and what we all wanted the album to end on; which is, I've been far from perfect and love sucks sometimes, but when it comes around next time I am not going to let it go. [Pause.] So, I think that with all the ups and downs on the record, that was the way we really wanted to end things.

PC: Dave Matthews is a songwriter you previously collaborated with whom you cover in the bonus track, "Satellite".

JG: Right. Dave and I wrote "Lullaby" together and "Satellite" is, obviously, one he wrote for his debut album.

PC: What prompted its inclusion on ALL THAT ECHOES?

JG: Well, I have always loved the song and I was actually out on tour a while back and I was listening to the song and

paying particular attention to this really incredible guitar part he has in the beginning of it and I was playing around with the harp sound of my piano along with it. And, so, I thought to myself, "How do we incorporate the plucking of the guitar into an orchestral world?" Actually, playing around with that song is what kind of got a lot of things started for the rest of the CD, now that you mention it - which is, "How do we get some of the rhythm section instruments to fit into an orchestral world? How do we make it sound just as urgent?"

PC: Not an easy job.

JG: Definitely not. So, "Satellite" was one of the very first songs we ever recorded and I think it is really gorgeous. I'm happy we are including it as a bonus track.

PC: Would you consider collaborating with Dave in the future on a project, perhaps a Tim Reynolds-esque live double album experience?

JG: Oh, I would love to - I would love it. I love Dave. He is an amazing musician, obviously, and he is also an incredible guy - a really wonderful poet and wordsmith. He's someone who I wish would write a musical sometime - he just has such a wonderful way of telling stories.

PC: Unquestionably.

JG: But, yeah, you know, every time I walk into an album project, I assume it is going to end up being a covers album. I mean, I assume that's just what it is going to be. I never expect to write so much since I enjoy writing so much in my free time that when I say to myself, "OK. I am going to just have two or three of my own songs on this record," and then I end up sometimes having ten or eleven; or, in the case of this album, seven. It's just a thrilling surprise to me when that happens. But, first and foremost, I consider myself a vocalist and I have always loved interpreting great songs.

PC: This album is more a personal expression than anything else, you'd say?

JG: It is. I mean, even these covers are pretty obscure.

PC: Jimmy Webb is another masterful songwriter you sing on this album - "The Moon Is A Harsh Mistress" is another album highlight. I take it you are a fan of his?

JG: Oh, yes. Jimmy Webb is one of the most amazing songwriters ever. I really like him a lot. He really is one of the greats.

PC: When was the first time you heard that song?

JG: Oh, gosh! I've listened to that song for a long time - really, since I was a teenager listening to it on the radio; I think that was the first time. Since then, I've heard the Joe Cocker version; I've heard the Art Garfunkel version - which I think is just beautiful. I think I just tend to like those love songs that are melancholy. [Laughs.]

PC: It's your thing.

JG: It is.

PC: Why so, do you think?

JG: I love love songs that represent a choice and a challenge - that always seemed so much more real to me, you know?

PC: The pursuit.

JG: Yeah. I mean, when Jimmy Webb sings that song himself, he doesn't have, you know, the most perfect performance voice, but there is just such a pathos to the way he sings and there is

such a pathos to the way he writes that feels equal parts hopeful and sad. There is just something about them - a haunting quality - to all of his love songs that I just really like.

PC: How did you decide to include that on the album?

JG: Well, my manager Gail sort of presented that song later on in the process to us and we were listening to it and we all suddenly felt like, "Yeah! This song." And, I just thought, "Yeah, this is really wonderful. I just can't wait to record it." And, even if we didn't record it, I knew it was one I wanted to include in my live shows.

PC: Have you ever sung any Bacharach/David material? So many of their songs seem as though they would fit you so well.

JG: Embarrassingly so, I haven't. As you know, it's such a rich repertoire - I mean, those are some of my favorite songs of all time! As we are talking about it, though, yeah, you are definitely right - I need to do an album of some of those classic songs like theirs and some others because they really are my favorites.

PC: Why haven't you done one yet?

JG: Well, there is usually a year or two between albums, so it's pretty interesting - the continuity of what we choose to include for each record. You know, there are songs that I wrote for this record that we all believe are wonderful songs, but we just don't feel they are right for this album - they might be right for the next album, but not this one. The same is true for some classic songs that we recorded - we felt like, "Man, wouldn't it be great to release these?" But, at the end of the day, they didn't feel right for the album, so we didn't. But, continuity has a lot to do with those decisions - so, someday soon I may end up doing an all-classics album. We'll see.

PC: Have you ever toyed around with duetting with yourself ala Barbra Streisand in her legendary Bacharach medley?

JG: [Big Laugh.]

PC: You could pull it off if anyone could these days!

JG: Well, I've never done like a full duet - like, you know, "Featuring Josh Groban," written on the poster with a star next to my own name. [Laughs.] But, seriously, it's funny you say that because I do do back-up vocals on my own stuff sometimes. It's kind of a secret that if you do your own backing vocals you can create a really unique sound. So, on this album, I did do some back-up vocals and I did some on "February Song" on the AWAKE album, too.

PC: And on the ONCE cover, "Falling Slowly" on this album, yes?

JG: Yes. I did that on "Falling Slowly" on this one - we decided not to do it as a duet basically just because the original is so famous. Also, I think the message of that song is really special when done as a solo - it can be a real outpouring of romance from one single person to another single person.

PC: What an interesting way to reinvent it.

JG: Some of the harmonies that I really missed in it, I just kind of popped them back in myself. So, in a way, I guess it is kind of a duet with myself. [Laughs.]

PC: Are you a fan of ONCE, the musical, onstage?

JG: Oh, I am! I actually introduced them at the Tony Awards last year and I just adore the show and the cast - Steve Kazee is so wonderful and so deserving of that award. I even like the little joke they tell about me in the show.

PC: Did you anticipate the joke's inclusion when you saw it or hadn't they gotten it approved by you?

JG: I had no idea, actually! [Laughs.] I thought it was funny, though. I don't think they asked - I think you can say anything you want about anybody, really; it's a free country, after all. But, yeah, I love the show.

PC: Would you consider playing Kazee's role someday onstage?

JG: Yeah, I think I would. I kind of have a list of dream roles I'd love to do someday, if not something brand new, but that is one that I would probably be too old to do by the time the revival comes around or whatever, I think. But, you never know!

PC: On that topic: have you considered taking on the title role in THE PHANTOM OF THE OPERA - or its sequel, LOVE NEVER DIES - in the future?

JG: You know, I have had a wonderful time singing some of that music. THE PHANTOM OF THE OPERA was one of the first shows I saw when I was a kid, so it will always have a very special place in my heart. It's just brilliant. So, to answer your question: sure! You know, since I went from being a musical theatre student to having to be a kind of professional recording artist at 17, all the thoughts of all I wanted to do on Broadway and all the shows I wanted to tackle, considering that I possibly could now is almost too much to even organize in my own brain because there is so much I would love to do. But, there will come a point sometime very soon where I will be taking a little break from the CD touring and concerts and really start focusing - for at least a year - on New York theatre.

PC: What a revelation - and what fantastic news!

JG: At this point, though, I am just not sure what show it will be - maybe it is CHESS, maybe it is something else. I think that, deep down, I want it to be a show that I can introduce to people - and I think that a show like PHANTOM is just so famous and so prolific.... You know, it usually takes a couple of things to get me maybe-interested in a lead role; the first is if the music is brilliant, which, in that case, I think it is. The second thing is if I can show something new to an audience - something that they didn't know they wanted or something they didn't expect. That's what I remember from the shows that I loved the most when I was kid - people sitting down and not knowing what really to expect and then just walking on air afterwards. That would be my ideal experience for the audience to have.

PC: CHESS just sold out its Off-West End mounting coming up - it seems primed and ready for a big Broadway revival, don't you think?

JG: It's so brilliant - it's just so great. Tim Rice and I actually just had lunch in New York not too long ago and he is really dying to find a way to bring it back to Broadway. I told him that I would personally love to work with him hand in hand in making that happen soon. As you know, and as they talked about in that article in The New York Times recently, with shows trying to make it to Broadway, a million things could happen between now and then that could prevent it from happening.

PC: But, they have their Russian chess champion ready to go if it does happen!

JG: Yeah - it would be amazing. It really would. As I told Tim, I am very interested in it and that would be a perfect example of a show that I think people are dying to see but don't even know it; having music of that weight and that intelligence on Broadway right now. It might not have been the right time the other couple of times they tried it, but it might be the right time now. Who knows?

PC: Or even a Fathom presentation of a show to follow-up PHANTOM 25, LOVE NEVER DIES, COMPANY, and, now, your live concert. That's the future.

JG: Exactly! Exactly. Fathom is just such a great way to see shows and live events - I mean, I've seen a couple of the Met broadcasts that they've done and it was just a wonderful experience. I think it is so, so cool that fans can see something in such high quality from a sound and visuals point of view - HD and 5.1 surround sound and a big screen like that. It's something I've actually never done myself - a live concert that I know other people will be watching in movie theaters - so it will be interesting to do. In the last ten years I have experienced a lot of things, but this is something I have not done yet.

PC: Will you be singing "February Song" since it is February, after all?

JG: [Laughs.] Yes, I will be. I will be. Of course. That's a song I've always loved singing live.

PC: There is so much controversy about Beyonce's inauguration lipsynching and the use of vocal sweetening and such onstage these days - as well as some of the imperfect sounds in LES MISERABLES onscreen. What are your personal thoughts on the matter, given your pitch perfect voice?

JG: Well, I try not to be too critical or cynical - you know, people's singing styles are so open to other people's personal tastes and what people like or don't like. With a movie like LES MIZ, I have my own personal feelings about what I wish had happened or had not happened in it, but I thought there were some moments that were really very poignant and very beautifully sung, but, also, some moments where they could have used a little lipsynching. As far as the Beyonce thing, I have no comment - I have no idea what even went down there. But, I think that the good thing that is happening right now is that people are actually thinking about singing. I think that vocals and singing and real singing - the conversation about singing - is now at the forefront of people's minds, coming after a decade or so where everything you heard on the radio and TV sounded like it was auto-tuned and squeezed within an inch of its life. For a while, it seemed like they felt it was necessary to use it in order for anything to achieve any semblance of popularity - and, now, with shows like THE VOICE and GLEE and people being up in arms about the Beyonce thing, I think it is good that people are actually thinking about what's good and what sounds right.

PC: A very illustrative point.

JG: Young people aren't afraid anymore of singing with their full voices, full out - they view it as something cool; they value it. So, ultimately, I think that is the best part of what is happening right now.

PC: Your influence on the current generation has something to do with that. You have been a very important part of the perception of the sound of modern music.

JG: Oh, thank you for saying that, Pat.

PC: I have to ask: will you be following up the best-selling Christmas album of the new century with a new holiday volume anytime soon?

JG: [Laughs.] Talk about daunting! When you have recorded a Christmas album that sold as many copies as that did - which was so surprising to me; I just thought it would be a nice little side project where I would sing some of the songs I grew up with and it just became this gigantic juggernaut. So, the quick and easy answer is: yeah! Sometime I would like to tap back into that well and see what more we could do with a holiday theme, but it has to be the right time.

PC: It will be hard to beat NOEL.

JG: You see, my goal with that record was to kind of create a chestnut, so to speak - the type of Christmas albums I grew up with; the type of albums I grew up listening to, where every year you took it off the shelf and listened to it. So, for me, personally, I will never not want to listen to my nostalgic Christmas albums that I grew up with.

PC: Such as?

JG: Oh, Gladys Knight & The Pips. Nat King Cole. Some of those big choirs, too. I mean, those are classic albums and I hope my Christmas album is a new classic for some people. Maybe one day....

PC: I would have thought Barbra Streisand's first Christmas album would be your favorite because it is so melancholy and sad!

JG: [Big Laugh.] Yeah, that actually is one of my favorites, too.

PC: She recorded a fantastic original Christmas song that Stephen Sondheim penned just for the second one, a reworked "I Remember". It would fit your voice like a glove. Do you know it?

JG: Yes. I have heard it. And, I agree - it is a beautiful and melancholy song; it is wonderful. I'd love to do it. You're right - you're giving me some great ideas!

PC: Another one: what about SWEENEY TODD someday? The ultimate baritone role. Your voice is so well-suited to it.

JG: Oh, you're making my day with these suggestions, Pat! Absolutely. You know, I grew up worshipping Stephen Sondheim, so, seriously, if I could think of the coolest Broadway-esque moments I've had over the last ten years, certainly making his acquaintance was one of them. I mean, to be able to sing for him at his birthday at the Hollywood Bowl was just... [Sighs.]

PC: Unreal.

JG: Yeah. If I could think of one moment besides CHESS and that that I will never forget, it would be singing "Move On" with Barbara Cook at the Met for him. That was one of the greatest experiences I've had in my whole career. That was just such a fun night.

PC: Sondheim is such a generous genius, isn't he?

JG: He really is. He is so kind - such a kind guy. I remember I was all, "Mr. Sondheim! Mr. Sondheim! Mr. Sondheim!" that night and he just said, [Monotone.] "Call me Steve," and gave me a big hug. [Laughs.]

PC: What a great memory. This was absolutely awesome, Josh. Thank you so much for this today.

JG: I can't thank you enough for this, Pat. I love your column and I love what you write about, especially now that I have just moved to New York and I can see all of it. I love reading about it all. I really appreciate this. Bye.

<http://www.broadwayworld.com/article/InDepth-InterView-Josh-Groban-Discusses-ALL-THAT-ECHOES-Album-Live-Concert-Event-Plus-CHESS-on-Broadway-GLUE-More-20130204>)